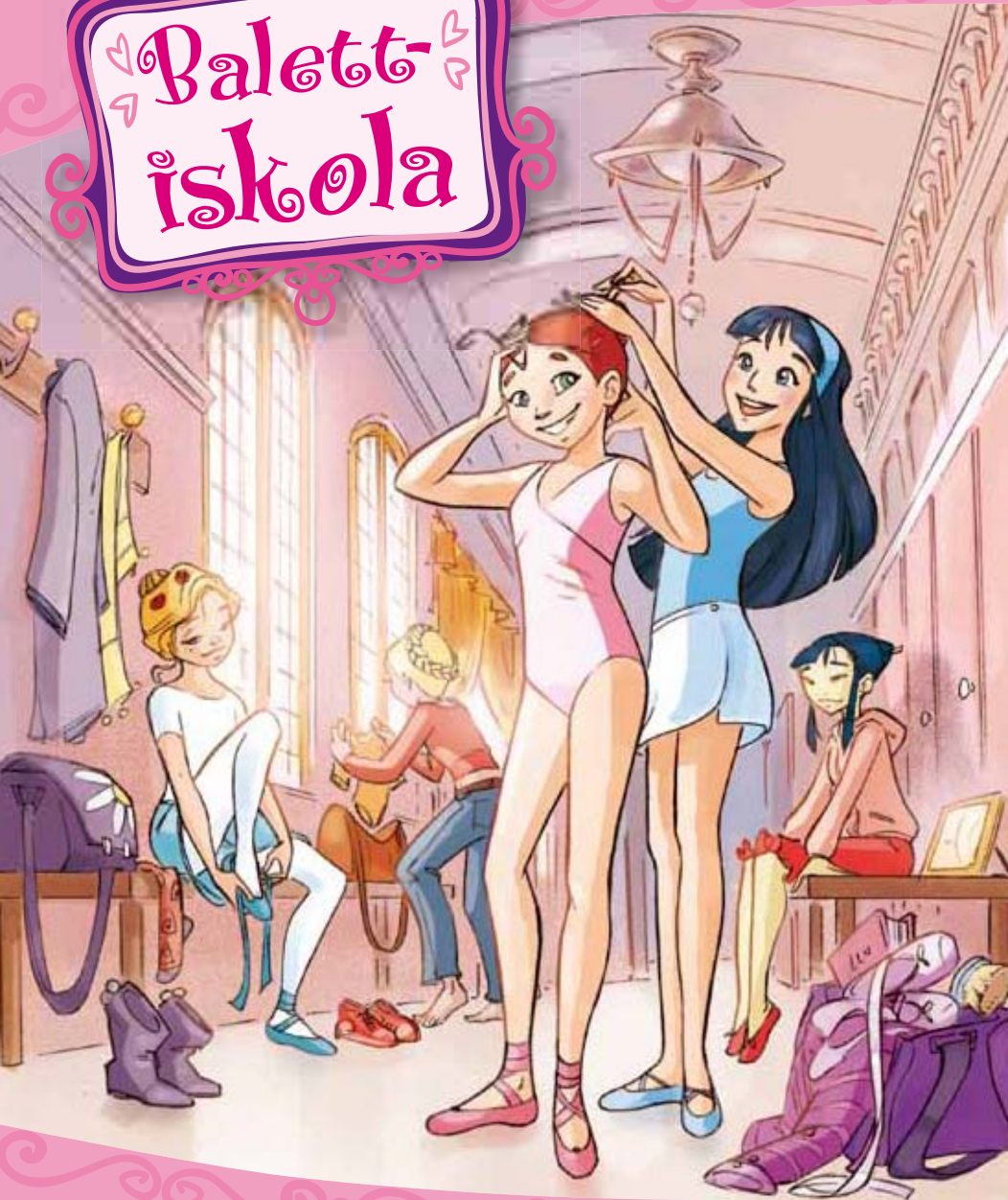

Aurora Marsotto

Ballet-iskola

Álom lábujjhegyen

Aurora Marsotto

Álom lábujjhegyen

Donata Pizzato rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

1.
A Teátrum tér

A város összes terén álmos, nyár végi nyugalom honolt. Az összesen, kivéve a színház előttin.

Tudniillik szeptember elseje volt, és mint sok-sok éve minden szeptember elsején, a Teátrum tér most is zsúfolásig megtelt gyerekekkel és szülőkkel. A kora reggeli órától kezdve gyűlt a tömeg, és ahogy haladt előre az idő, lassacskán hatalmas, zsiszegő sor kígyózott a színház oldalánál, ahol a Művészképző bejárata is volt. Szeptember elsején kezdődött a felvételi vizsga a tánc, az ének és a hangszeres tanszakokra.

A tarkabarka tömeg határozottan felvillanyozta a Teátrum tér boltosait, akik – mint valami némajáték szereplői – az üzletek küszöbéről rendületlenül mosolyogtak az újonnan érkezettekre. Úgy tűnt, idén sem lesz okuk panaszra: egyre több volt a gyerek.

BALETTISKOLA

A tér sarkán megálló autóbuszról vagy tucatnyi-an szálltak le éppen. Elsőként Viola. Megigazgatta hosszú, vörös haját és a hátizsákját, majd megvárta, hogy Francesca nagyi is lekászálódjon, meg a barátnője, Sylvia, az édesanyjával.

Ezen a napfényes reggelen rengeteg hozzájuk hasonló lány igyekezett a színház felé, a kontyocskákba belefönt tömérdek színes szalag lágyan lengedezett a könnyű szélben.

„Jól van” – mondta magában Viola, belekapaszkodva a gondolatba, miszerint a napsütés szerencsét hoz. S neki bizony nagy szüksége van szerencsére. Végre elérkezett a nagy nap!

Sylvia csendesen baktatott barátnője mögött, ő is a gondolataiba temetkezett. „Idén sikerülnie kell, mindenáron. Muszáj, hogy jól menjen. Nem is tudom, miért nem izgulok. De jobb, ha ezt nem kürtölöm szét.” Akaratlanul megszorította a kabátzsebében lapuló kabalamaciját.

A két asszony közül az egyik viszont nagyon is beszédes kedvében volt: Viola és Sylvia messziről hallgatták a diskurzust, de nem akartak bebeszólni, különben is, már a könyökükön jött ki a téma.

– Ha maga nem lenne! Viola igazán szerencsés, hogy ilyen nagymamája van, aki ennyi figyelmet szentel neki. Ki érti, hogy a szülei miért nem értékelik ezt a nagy lehetőséget... Ha ma az én

lányom lehetne Viola helyén! – sóhajtozott Wanda asszony, Sylvia anyukája.

– Meglátja, az idén jobban fog Sylviának menni az éneklés – zárta rövidre Francesca nagyi, aki kevés szavú és határozott nő volt... akárcsak az unokája.

Viola időközben szemügyre vette a tér valamennyi üzletét: volt egy nem túl izgalmas ékszerüzlet, aztán egy cukrászda meg egy pékség – no, ezek már sokkal jobban érdekelték! Akadt még két kávéház, rengeteg kinti asztallal, egy újságos, egy rendkívül elegáns, talán estélyi ruhákat árusító butik, amelyet most nem nézhetett meg alaposabban; egy nagy illatszerbolt, s végül egy rengeteg kirakattal rendelkező üzlet, amelynek minden kirakata másmilyen volt. Mi a csudát árulhatott?

Sylvia követte barátnője tekintetét, és megadta a választ:

– Látod? Ez a legszebb üzlet! Hatalmas és minident kapni benne: balettcipőt, partitúrát, tütüt, sőt még hangszereket is... A szüleim egyik barátja még a zongoráját is itt vette! Én meg azt a tütüs babát, ami neked is annyira tetszik.

Viola továbblépett, de a szemét nem vette le a kirakatokról. Akárhogy is sikerül majd ez a táncvizsga, ő ebbe a boltba biztosan be fog menni.

BALETTISKOLA

Lehet, hogy még ma délután, csak azért, hogy megvigasztalódjon.

Megálltak, mert beleütköztek a sorba, amely immár egészen az iskola kapujáig ért. Viola számolgatni kezdte az előtte levő fejeket: közülük vajon hány lesz vetélytársa a vizsgán? A kontyosokkal kezdte. Azokról aztán lerítt, hogy táncosok! Tízen voltak... De mi van, ha valaki csak az öltözőben fésül magának kontyot? És akik mögötte állnak? És azok, akiket későbbi időpontra hívtak be? Meg akik esetleg már benn vannak?

– Kezdek izgulni – nem akarta, hogy ez a mondat kicsússzon a száján, de megtörtént!

Szerencsére csak Sylvia hallotta meg:

– Próbálj nyugodt maradni! Minden adottságod megvan, ami a tánchoz kell, ráadásul nem olyan lábad van, mint nekem – sóhajtotta, tavalyi katasztrófálsira sikeredett táncára gondolva.

Sylvia az egész telet azzal töltötte, hogy önmagát vizsgálgatta, elsősorban a talpát. Csakugyan egy kicsit lapos. Semmi rüsztt, gyenge boka. Ezzel az anyja is egészen biztosan tisztában volt, mégis egészen kicsi kora óta egy nagyon szigorú magántánciskolába kényszerítette. Az egyetlen jó dolog, ami ebben az iskolában történt vele, hogy itt ismerte meg csodálatos barátnőjét, Violát.

Sylvia mamája kislánykorában pár évig a Művészképzőbe járt, és arról álmódott, hogy majd nagy balerina lesz. De ötödévben megbuktatták. Így aztán a lányára testálta az álmait. Sajnos azonban Sylviának sem ment túl jól a tánc. Való igaz, hogy a lúdtalpbetét, amelyet a tánciskola orvosa ajánlott, jót tett, de annyira azért nem, hogy a jövőben balerina válják belőle.

Viola nagyanja szerencsére mindent megoldott... legalábbis majdnem! Mivel odavolt az operáért, felfigyelt Sylvia szép hangjára, és idén ő intézte a két lány felvételi kérelmét: Violát a táncszakra, Sylviát pedig az énekre íratta. Sylvia érezte, hogy a tavalyi kudarc után az idén sikerülni fog!

Violával kívülről fújták a Művészképző brosrúáját. Csak hüledeztek: az iskola mindent megadott, de tényleg mindent, amit csak el lehet képzelni, ahhoz, hogy művészeket faragjanak a szerencsés kiválasztottakból! De a lányokat leginkább az nyugözte le, hogy amennyiben túljutnak a próbahónapon, azaz a szeptemberen, akkor októberben beköltözhetnek a Művészképző kollégiumába, és onnantól kezdve... egyedül élhetnek! És így mindig együtt lehetnek!

Ez a lehetőség – ha csak egy pillanatra is – elnémította Wanda asszony locsogását, aki a sorba

BALETTISKOLA

beállva is változatlanul fecsegett. Még egyszer átgondolta lánya sorsát és jövőjét. Persze, balerina soha nem lesz belőle, de énekesnő talán igen. Ugyanakkor... egész héten nem látja majd otthon jönni-menni, méghozzá ki tudja mennyi ideig! Kibirja majd ezt? És mi a csoda lehet az a musical-iskola, amiről az újságokban olvasott? Feltétlenül utána kell néznie. Talán Sylvianak mégsem kell feladnia a táncsal kapcsolatos reményeit...

Egyszer csak nagy lökdösődés támadt.

A két fiú észre sem vette, micsoda felfordulást okozott, tovább pusmogtak egymás közt, és jóízűen nevetgéltek.

Viola azonnal felfigyelt rá, mennyire különbözőek, és a nagyi egyik kedvenc mondása jutott eszébe: ellentétek vonzzák egymást. Sylvia nem elemezte a fiúkat ilyen mélyrehatóan. Ő csupán bámulta az egyiküket, szó szerint megbabonázva: homlokba hulló rebellis hajfürt, fekete szem, vonzó, pimasz mosoly. Pont az ilyen fiúk tetszettek neki.

Viola hallotta, ahogy néhány sorral hátrébb a szüleik a nevükön szólítják a fiúkat.

„Alessandro és Niccolò. De vajon... melyikük Alessandro, és melyikük Niccolò? És melyik tagozatra jelentkeztek?”

A két lány ugyanarra gondolt, amikor végre átlépheték az iskola küszöbét.

– Viola Rossini tánctagozat. – A nagyi hirtelen megszólaló hangja és gyengéd taszigálása zökkenette ki Violát az álmodozásból.

– És Sylvia Bertacchi, ének szak – tette hozzá azonnal Wanda asszony, és az ajtóban álló kisegítő alkalmazott kezébe nyomta a szükséges dokumentumokat.

A hivatalsegéd ellenőrizte a névsort, majd beengedte őket egy nem túl tágas előcsarnokba, ahonnan nagy üvegajtó vezetett a belső kertbe.

– Menjetek a választott tanszak ajtaja elé, és ott várakoztatok! Nem fogjátok eltéveszteni, ki van írva: tánc vagy zene.

BALETTISKOLA

Befelé menet Viola először érezte, hogy elszorul a torka. Közeledik a döntő pillanat.

Sylviaival megálltak a kert közepén.

A két barátnő még szorosan összeölelkezve állt, amikor Wanda asszony ráförmedt a lányára:

– Sylvia, megmozdulnál végre? Meg kell keresnünk, hol lesz a felvételig. Rémes, mennyien vannak itt... – és már magával is ráncigálta a lányát, még Viola nagymamájától sem köszönt el.

– Nagyon izgatott... jobban izgul, mint a lánya! És te hogy vagy? – Francesca nagy átkarolta

unokája vállát, aki már majdnem ugyanolyan magas volt, mint ő, és elindultak a tánctagozat ajtaja felé.

Viola olyan bizalmas kapcsolatban volt a nagymamájával, amilyenben még az édesanyjával sem. Francesca nagyi mindent megértett, mindent átlátott, ő vitte bele ebbe a kalandba is. Sylvia mamájának igaza volt: ki tudja, miért nem lehetett otthon kiejteni a „tánc” szót! Holott Viola anyjának nagyon szép vékony lába volt, a talpa természetesen ívelt (egy kicsit, mint az övé), ezt ő is észrevette. Még a nyaka is hosszú volt, akár a keze és a karja. Egszóval, ránézésre olyan volt, mint egy balerina!

Viola, mint mindig, most is gondolatoktól zsongó fejjel lépkedett nagymamája óvó ölelésében a vizsgahelyiség ajtaja felé. Ott is kialakult már egy kis sor. Viola tisztában volt vele, hogy hosszú nap elé néz. Nekitámaszkodott a lépcsőkornlátnak, és Sylviát kereste a szemével. Á, ott áll a sorban, egy rasztahajú lány mögött.

Sylvia már kiszúrta az előtte álló kislány színes frizuráját. Egyedül volt, de úgy látszott, ez egyáltalán nem zavarja, sőt! Amint megérezte, hogy valaki áll mögötte, hirtelen hátrafordult, és a kezét nyújtotta.

Sylviát elvarázsolták a lezser ruhadarabok és a lány hajába kötött tömérdek színes szalagocska.

Viola távolról figyelte a jelenetet, és elmosolyodott rajta.

– Láthatóan nem félsz, mivel mosolyogsz. Valószínűleg nem tudod, mi vár rád!

Ki szólt hozzá? Viola csak ekkor vette észre, hogy sűrűbb lett körülötte a tömeg, és egy másik lánycsoportba ékelve találta magát. Talán az a porcelánarcú lány szólt hozzá a profi kontyával? Vagy az a térdig érő farmert viselő, lobogó szőke hajú, fesztelenül kacarászó égimeszelő? Vagy pedig... vagy pedig Alessandro és Niccolò, akik mögötte állnak?

Nem. Ők nem lehettek. Lányhang volt.

Ebben a pillanatban azonban a kinyíló ajtó félbeszakította Viola gondolatait. Végre!

Az összes jelölt felment az ajtóhoz vezető négy lépcsőfokon, és belépett egy terembe, ahol elszórtan

¹ Helló, Jennifer Bellow vagyok! / Ő pedig itt Sylvia.

A Teátrum tér

néhány szék állt, középen pedig egy asztal. Viola érezte, hogy már csak pillanatok választják el a nagy megmérettetéstől, a nagyit pedig, aki olvasott a gondolataiban, biztatóan rámosolygott.

És azután, megint ugyanaz a hang:

– Honnan jöttél?

2. Csapj bele!

Viola az ablak felé fordult, és ekkor végre meglátta, ki szólt hozzá.

Csak pislogott, mert arra egyáltalán nem számított, hogy... igen, hogy Hófehérke álljon ott a többi gyerek között, és egyenesen hozzá beszéljen. Hófehérke? Igen, személyesen ő!

Nos, az igaz, hogy nem volt rajta a sárga bő szoknyája, a szokásos ingecskéje és a kis piros hajszalagja... de az arcbőre fehér volt, mint a hó, az ajka vörös, mint a vér, a haja fekete, mint az ében. A szeme nagy és sötét. Tisztára, mint egy játék baba, aki véletlenül csöppent ide a gyerekek és szüleik közé: feltűnően kirítt a társaságból.

– Violának hívnak, és egy tóparti kisvárosból jöttem, ami nem túl messze van innen. És te?

BALETTISKOLA

Viola azonnal megérezte, hogy ez a lány komoly vetélytárs lehet. Méghozzá amolyan kemény vetélytárs, tehát nem árt azonnal válaszolni neki.

Eltekintve meseszerű külsejétől, a kislány pasztell színharmóniában pompázott: rózsaszínű kiskabát, fehér nadrág, fehér póló rózsaszín mintával. Mögötte kerek, kihúzható fogantyújú táskával – természetesen rózsaszín.

„Mi a csudát hurcolhat benne?” – tűnődött Viola. Neki csak egy hátizsákja volt, az iskolatáskája. Aznap reggel kivette belőle a könyveket, beledugott egy törülközőt, egy pár rózsaszín gyakorlócipőt (azt a szépet, amit a júniusi táncbemutatóra kapott), meg a hátul kivágott fekete dresszét. Mi más lehet még? Lehet, hogy valami fontosat kifelejtett?

Ja, persze elhozta azt a sárga szalagot is, a két boglárkával. A bemutatón viselte, de most nem tekerte a kontya köré. Elhatározta, hogy egyszerű lesz, elsősorban erre van most szükség. A kontya viszont nem sikerült valami jól, nem olyan lett, amelyet szeretett volna: olyan jó szoros, amilyeneket a balettvideókon látott, és amelyet Antonella tudott fésülni, aki a tánciskolában a legügyeesebb volt. Azt szerette volna leutánozni, de kevés sikerrel. Ezért aznap reggel a nagyi, akinek táncos

tapasztalata ugyan nem volt, de a frizurákhoz valamicskét értett, megmutatta, hogyan tekerje koszorúba. Egész jó lett. Legalábbis szerinte...

Tekintetét „Hófehérke” bőrröndjéről a cipőjére fordította: csillogó flitteres rózsaszín balerinacipő volt a lábán, igazán szemrevaló. Viola akaratlanul is a sajátjára pillantott: közönséges, tizenkettő egy tucat tornacipő; újkorában szép fehér volt, de mostanra a nyári kalandok már erősen nyomot hagytak rajta.

Körbepillantva megállapíthatta, hogy azon kevesek egyike, sőt, a csoportjában az egyetlen, aki farmert visel. Reggel gyorsan azt kapta magára (mindig késésben volt) egy fehér pólóval. Még egy piros mellényt is muszáj volt felvennie, a nagyfi ugyanis még nyáron sem tűrt ebben semmi ellenvetést, mindig attól féltette, hogy megfázik.

„Mondhatom elegáns vagy, gratulálok, Viola!” – futott át az agyán, ahogy újra a vele szemben álló lányra emelte a tekintetét. Hófehérke arcát hosszú, sima, puha és fényes fekete haj keretezte, amit fehér virágos hajráf fogott össze.

– Szia, Rebecca vagyok – nyújtotta mosolygva a kezét. Természetesen a kacsója is porcelánfehér volt! – Itt lakom a városban, és ő az édesanyám.

És az a hölgy? Az anyukád?! – kérdezte még mindig mosolyogva, Francesca nagyira mutatva.

Violát zavarba hozta a kérdés, hirtelen nem is tudta, mit feleljen. Hogyan magyarázza meg ennek a lánynak, hogy a szülei nem voltak hajlandók aláírni a felvételi kérelmet? Hogy csak az apai nagyszüleinek köszönheti, és elsősorban Francesca nagyinak, hogy ma itt lehet.

Szerencsére valaki válaszolt helyette:

– Nem látod, hogy a nagymamája?

A bejáratnál látott két fiú közül az egyik szólt oda, a szőke. A másik meg azonnal hozzáfűzte:

– Szia, Niccolò vagyok, de mindenki csak Nikynek szólít. Te pedig Rebecca vagy... Így hívnak, ugye? Akarod tudni, honnan jöttünk? Nos, én és a barátom, Alex, egy varázslatos helyről érkezünk. Egy házikóban lakunk az erdő közepén, közel a hét törpéhez. De te ismered a mi vidékünket, ugye? Ismered a boszorkányt, aki mérgezett almákat kínálgat, ugye?

Erre a szövegre a lány tágra nyitotta a szemét. Miről hadovál ez itt? Nem értette, egy árva kukkot sem értett belőle. Viola azonban felkacagott: Rebecca a fiúkat is Hófehérkére emlékeztette!

– Én Alessandro vagyok, azaz... Alex. Ne is törődj vele, Rebecca! Niky mindig hülyéskedik: kétszáz kilométerre lakunk innen.

– Igen, nem vagyunk olyan szerencsések, mint ökisasszonyosága – tette hozzá Niky meghajolva.

Viola nevetésben tört ki. Rebecca gyorsan az anyja felé fordult, nem is nézett többé rájuk.

Viola viszont alaposan megnézte magának a két barátot. Ők voltak azok a fiúk a sorból, akik elkezdték a lökdösődést. Szimpatikusnak tűntek, nagyon is annak. Jó évnek nézne elébe, ha egy csapat tagjai lennének!

Ez járt a fejében, amikor szemügyre vette a többieket is a teremben. Rebeccán, Alexen és Nikyn kívül két lány sutyorgott a közelében, nem túl magasak és nem is túl soványak, kevésbé voltak „rózsaszínek”, mint Rebecca, de ugyanaz a típus. Az anyukáik kísérték el őket, és valami erős, számára ismeretlen tájszólásban beszéltek.

Bizonyára messziről jöttek, gondolta Viola, és biztosan nem olyanok, mint az a másik hosszú combú lány, aki unott arccal támaszkodott a radiátornak. Kifelé bámult, vagy csak úgy tett, talán nem is nézett semmit. Lehet, hogy ő is ugyanúgy fél, mint ő? Vagy legszívesebben visszamenekült volna a tengerhez? Ruházata alapján a strandról jött felvételizni. Még szerencse, hogy akad egy normális arc is ebben a teremben! Strandpapucsot viselt, sortot és pólót, a fején pedig fekete göndör hajzuhatagot. Az anyja puccparádében állt mellette,

BALETTISKOLA

úgy fel volt ékszerezve, mintha az operabálba készülne. Ki tudja, mekkora balhé lehetett náluk reggel az öltözködés miatt, és milyen keményen tarthatta magát ez a lány az anyja ellenében. Hirtelen nagyon szimpatikus lett neki.

Viola folytatta a terepszemlét, és még nyolc lányt és hat fiút számolt össze, plusz a szülőket és egy nagypapát, aki beszélgetésbe elegyedett Francesca nagyival. Lehet, hogy már össze is barátkoztak, mivel vidáman fecsegték és nevetgéltek. A nagy mindenkit levett a lábáról!

Jóllehet, a báméskodás kicsit oldotta a szorongását, de abba kellett hagynia, mert ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és egy szőke lófarkas lány jelent meg, papírral a kezében. Gyors névsorolvasást tartott, majd begyűjtötte valamennyi jelölt kérvényét és iratait. Ellenőrizte, hogy mindenkinek van-e kísérője, és megkérte a gyerekeket, hogy menjenek utána, a felnőtteket pedig, hogy a teremben várják meg őket.

Pár pillanatig kaotikus vidámság töltötte meg a levegőt: volt, aki úgy puszilta meg a gyerekét, mintha utoljára látná, volt, aki még egy utolsó technikai tanácsot súgott neki, ilyesmit például, hogy: „Feszítsd meg a lábfejed, és mosolyogj!” Mások meg, mint Viola nagyjja, csak mosolyogtak és kész.

Viola odatartotta a tenyerét először Alexnek, azután Nikynek, akik belecsaptak, majd három másik fiúnak. A lányok közül senki sem mozdult rá, senki sem viszonzta ezt a babonás gesztust. Sőt úgy látta, van, aki rossz szemmel néz rá emiatt.

Egy nagy átriumba értek, ahonnan négy kékre festett ajtó nyílt. Az őket kísérő szőke kisasszony elmagyarázta:

– A lányok azon az ajtón menjenek be, amelyiken a táncosnő látható, a fiúk a másikon: ezek az öltözők. Öltözzetek át, vegyétek fel, amit hoztatok: a lányokon nem lehet spicc-cipő! Ha nincs

BALETTISKOLA

megfelelő cipőtök, csak harisnyában legyetek. Ha átöltöztetek, nyomjátok meg a bejárattal szemben levő ajtó melletti csengőt, és beengednek titeket a vizsgaterembe.

A gyerekek bementek az öltözőkbe. Niky odaintett Violának, és vágott egy grimaszt Rebecca felé, legalábbis Violának úgy tűnt. De lehet, hogy tévedett.

Hogy ezt a kissé gonoszkodó gondolatot elűzze, utolsónak ment be az öltözőbe, és hátizsákját a Rebecca melletti padra tette le. Tényleg nagyon szép ez a lány, azzal a porcelánfehér arcával. Bezeg az övé! Ha nap éri, azonnal barackszínű lesz, telis-tele szeplővel!

Viola Rebecca felé fordult, és megdöbbenve látta, hogy sír.

Csapj bele!

Kicsit Hófehérke, kicsit síró baba, kicsit sértődékeny... de mégiscsak barátnő! Viola egészen elérzékenyült, aztán végignézett a többi lányon.

Még senki sem vette fel a dresszét, mindenki a harisnyanadrágjával vacakolt. Egyeseknek rózsaszínű volt, másoknak fehér. Egyiküknek igazság szerint semmilyen sem volt, csak egy halvány türkizkék dresszt húzott a meztelen lábára, mint az első kislányok!

Viola viszont nagyon gyorsan végzett, már fel is vette a puha bőrből készült rózsaszín gyakorló

cipőjét, amely szinte új volt, a júniusi bemutatón viselte. Hozzá volt szokva a gyors öltözéshez: szinte mindig az utolsó pillanatban érkezett a táncórákra, az anyukája ugyanis mindig talált valami kifogást, hogy miért nem tudja éppen elkísérni, így ez a feladat a nagyszülőkre maradt. Az óra végén pedig még gyorsabban öltözött vissza utcai ruhába, hogy ne várakoztassa meg a kijáratnál álldogáló édesapját.

A többiek nem siettek, úgy látszott, szinte élvezik ezt a pillanatot. Talán így is van ez rendjén, nyugodtan felhúzni a harisnyanadrágot, hogy a varrás a lábszáron egyenes legyen, majd a dresszt, jó esetben az adott napon a leginspirálóbbnak tűnő színűt: tavasszal rózsaszínt vagy halványzöldet, ősszel pirosat vagy ibolyaszínűt, télen éjfeketét vagy hófehéret. A nyár színére Viola még nem is gondolt: olyankor ő csak fürdőruhát vett fel!

Ma viszont a szokásos feketét viselte, a hátul mélyen kivágottat, amely szerinte optikailag nyújtotta a nyakát és a hátát. Mindenesetre szebb, mint Rebeccáé. Az ő rövid ujjú trikója természetesen rózsaszínű volt, és kis szoknyácska is tartozott hozzá – egyszóval tökéletes. Olyan, amelyet Viola ki nem állhat...

Hirtelen elnémult az öltöző, félelemmel teli csönd telepedett rájuk.

A padok mellett sorok formálódtak a csengős ajtó irányába. Ki vállalkozik rá, hogy becsengessen?

Egy pillanatig csak nézték egymást.

Az a két lány, akinek eddig folyamatosan járt a szája, most elhallgatott és hátrább lépett. Aki az imént azt tudakolta nagy hangon, hogy elkészült-e már mindenki, mintha megkukult volna, Rebeccának pedig nedves volt a szeme. Viola utálta vesztegetni az idejét, így hát elindult az ajtó felé, felemelte a kezét, és határozottan megnyomta a csengőt.

Éles és hosszú csengetés harsant, és ebben a pillanatban mindenkinek, de tényleg mindenkinek a torkában dobogott a szíve.

Elkezdődött a nagy kaland!

3. A nagy piros ajtó

Azon az ajtón túl egy ismeretlen világ rejtőzött, amelyhez valamennyien tartozni szerettek volna: a zene, a színek, a fantázia világa. És már csak egy lépés választotta el őket attól, hogy felfedezzék...

Elhalkultak a hangok, az öltözőre valóságosan csend telepedett. Viola rádöbbedt, hogy miután ő nyomta meg a csengőt, neki kell elsőként átlépni a küszöböt. Ezúttal senki sem tolakodott, senki nem furakodott a másik elé.

Hátrapillantott. A lányok sora egészen az öltözőszekrényekig ért. Jó sokan voltak, látszólag nyugodtan álltak, de a korábbi mosoly lehervadt az arcukról.

És tegnap vajon hányan váraoztak ebben az öltözőben?

„Jól jönne mindenkinek valami buzdítás, valami bátorítás” – gondolta Viola.

BALETTISKOLA

Végre valamennyi száj újra mosolyra húzódott, és vidám zsvajv töltötte be a termet.

Csakhogy a szőke lófarkas lány, aki az ajtóban fogadta őket, és Marilyn kisasszonyként mutatkozott be, rögvest ki is osztotta nekik a nap első dorgálását:

– Elég volt, csendet kérek! Ha ebben az iskolában akartok maradni, legelőször is azt kell megtanulnotok, hogy csendben legyetek. Mindig.

Viola ösztönösen lehajtotta a fejét; a többiek követték a példáját, és igyekeztek gyorsan besurranni az ajtón.

De azonnal meg is állították őket.

Nem léphették át csak úgy a küszöböt, előbb át kellett esniük Marilyn kisasszony szigorú vizsgálatán. Ő volt az elsőéves lányok oktatója-kísérője-bizalmasa, vagyis a nevelőtanárunk, bár ez a szerepköre még csak körvonalakban sejlett: pillanatnyilag az amúgy kedves és rokonszenves

lány leginkább egy... lófarkas őrmesterre hasonlított.

Viola gyorsan ellenőrizte a cipőjét. Hál' istennek jól kötötte meg!

A tánciskolában az előző évek alatt nem sokat tanultak. Ráadásul egy csomó óráról hiányzott, igaz, nem saját hibájából, hanem apa, anya, a nyaralás, no meg a kanyaró miatt. A cipőt azonban ügyesen meg tudta kötni, a szalagok végét pedig szépen elrejtette.

Azért is ment neki ez ilyen jól, mert a többiekkel ellentétben, akik csak arra gondoltak, hogy „használják a cipőket”, ő megértette, hogy ez a legrövidebb út a spicchez! Az egésznek az alapja a tökéletesen megkötött cipő.

BALETTISKOLA

Marylin őrmester elmasírozott Viola előtt, jóváhagyta a cipőjét és a kontyát, de a lófarka némiképp megrebbent a dressz és annak kivágása láttán.

„Tényleg nem éppen iskolába való... de kit érdekel!” – gondolta Viola.

A bemutatón viselt dressze volt, modern darab, és neki nagyon tetszett. Kiválóan szerepelt benne a tánciskolai vizsgadarabban, szerencsét hozott neki. Az ő holmiján nincsenek mackók, babák és egyéb bájos mintácskák. Kicsit felnőttesen fest ugyan ebben a ruhában – legalábbis ő így hitte –, de csakis ebben lett volna hajlandó vizsgázni!

Átment a kisasszony szűrőjén, úgyhogy gyorsan el is indult a terem bejárata felé, nyomában Rebecával, aki az ellenőrzésen persze elnyerte Marilyn őrmester elismerő mosolyát.

Ennek csak örülhettek, mert ha nem így történik, akkor menten sírva fakadt volna, és ki tudja, mennyi ideig tartotta volna fel a többieket.

És Violát is megnyugtatta – mert azért még a kabaladresszében is szorongott egy picit –, hogy olyan valakivel lép be a terembe, akit ismer...

Ebben a pillanatban azonban Marilyn kisasszony kiáltása harsant, és a lányok megtorpantak:

– Azt hiszitek tán, hogy bálba mentek?

A hangok elhaltak az öltözőben, a sornak meg kellett állnia, a fele már kint volt, a másik fele még bent.

– Láttad, hogy azzal a hárommal van baja? – sutyorogta Rebecca Violának, és hozzátette: – Azt hitték, bemehetnek úgy, hogy nem fogják össze a hajukat. És az a tréningruhás lány? Szerinted megengedik neki, hogy felvételizzen? Még rendes cipője sincs...

Rebecca alaposan lehúzta a lányokat: az ő szemében mindenki félelmetes vetélytárs volt.

– Hát, én csak azzal törődtem, hogy jól kössem meg a cipőmet, nem is nagyon néztem a többieket... – felelte Viola, aki kezdte elveszteni a türelmét. Már nagyon szeretett volna bejutni a terembe: ezek után a vizsga már smafu lehet...

Azután valamennyien fellifteztek egy nagy, zárt, piros ajtó elé. Odabentről halk zongorahang szűrődött ki. A teremben még nyilván tartott az előző csoport válogatója.

Várni kellett.

Ekkor néhányan nagyon halkán pusmogni kezdtek... de Marilyn kisasszony egyetlen pillantással elhallgattatta őket.

Viola Rebeccára nézett: a lány folyamatosan ökölbe szorította a kezét, majd kinyitotta és megint

BALETTISKOLA

összecukta. Amúgy is fehér arca a félelemtől még sápadtabb lett.

Viola viszont, mint mindig, kíváncsi volt, így alaposan körülnézett. Végigpillantott a hosszú, fehér falú folyosón, a szürke padlón és a nagy, pirosra festett ajtón.

A lányt, aki mindezt elmesélte, Ariannának hívták, legalábbis a névsorolvasásnál Viola így értette a nevét. Az öltözőben egy csomó időt töltött azzal, hogy fekete hajfürtjeit kontyba fogja, ami

elég rosszul sikerült neki. Gyöngyszürke dresszt viselt, aminek V alakú kivágását redőzés keretezte, és mindenki megbámulta, mert... szóval mert jól állt neki!

Viola semmit sem tudott erről a Maria Taglioni-ról. Otthon egyetlen könyv sem szólt a táncról, csak egy *Diótörő* DVD-je volt, amelyet a nagyi-tól kapott ajándékba. Rongyosra nézte, igaz csak olyankor tehetette, amikor anya nem volt otthon. Meg az interneten látott néhány balettrészletet és pár híres táncos honlapját. Megtalálta azoknak a balettelőadásoknak a címét is, amelyeket ezen a télen mutattak be a színházban. De Maria Taglioni-ról nem tudott semmit.

Társnői szavaitól azonban majdhogynem olyan vörössé vált az arca, mint a haja. Szerencsére az annyira utált szeplők olykor hasznosnak bizonyultak, és elfedték a pirulását. Elhatározta, hogy a vizsga után bemegy a tér sarkán levő nagy üzletbe, és vesz egy könyvet a tánc történetéről. Abban biztosan talál majd valamit ennek a Taglioni-nak az életéről is, és az összes balettről, amit eltáncolt. Így legközelebb már nem égeti magát a tudatlanságával...

Ekkor viszont kinyílt a piros ajtó, és ő a társaival együtt előrelépett. Mindenki megpróbált bekuccskálni a terembe, de hátrébb kellett húzódnium,

BALETTISKOLA

mert egy csomó lány rontott ki, nem is túl hal-
kan beszélgetve.

Arra nem volt idő, hogy megkérdezzék tőlük,
milyen volt a vizsga, de akaratlanul is meghallot-
ták a megjegyzéseket.

– Láttad azt a lányt? Micsoda lábai vannak! Hova
tenné őket? A füle mögé, vagy mi?

– Ki gondolta volna, hogy csak kezdőknek való
két lépést kell tenni! Ha megnézték volna a spic-
cemet...

– Én azt hittem, táncolni kell majd!

Az első kettő úgy jött ki, hogy rá se néztek a be-
lépésre várakozó lányokra, csak csörtettek a folyo-
són az öltözők felé, amikor is a várakozók fülét
újabb hangok ütötték meg.

– Úgy meresztették rám a szemüket, hogy még
egy normális demi pliét^{2*} sem tudtam megcsinál-
ni! – Egy kis fekete lány szájából hangzott el ez a
megjegyzés, aki a könnyeit törölgette, majd a ba-
rátnőjéhez fordulva hozzátette:

– Didì, én a saját tanárnőmhöz vagyok szokva,
nem ehhez a mindent csak kritizáló népséghez.
És ki volt az a rövid hajú, aki a szemüvege mögöl
mustrált téged?

² A csillaggal jelölt kifejezések jelentését megtalálod a könyv
végén lévő Mini balettszótárban.

– Ő az igazgatónő, nem jöttél rá?

A Didinek szólított lány zárta a sort. Kedves volt, sőt határozottan szép. Hosszú, nagyon hosszú nyaka volt. És a lába, a karja, a testtartása... Nagyon egyszerű, ujjatlan fehér dresszt viselt, mutatós kivágással... Egészében véve igen harmonikus látványt nyújtott!

Viola egy pillanat alatt ráeszmélt, hogy a vizsgalóban nehéz lehet, ha a többiek így viselkednek. Csak remélni merete, hogy ők majd nem hadgyakorlatként élik meg ezt a megmérettetést.

Miközben ezen rágódott, észre sem vette, hogy érkezett a nagy pillanat, és végre beléphetnek, sőt Rebecca már meg is előzte.

A többiek tuszkolták át a piros ajtón. És már benn is volt a nagyteremben.

Egyikük sem számított ekkora helyiségre. Hatalmas volt, a falakat teljes egészében tükrök borították, ezekre voltak felerősítve a dupla balettrudak*. Egy óriási ablak nézett a város háztetőire, azt az érzést keltve, mintha az égben lebegnének.

„Ilyen látvány mellett hogy lehet koncentrálni?” – villant át a kérdés Viola agyán.

A terem végében, egy hosszú asztal mellett többen ültek, mindannyian a belépő lányokat figyelték.

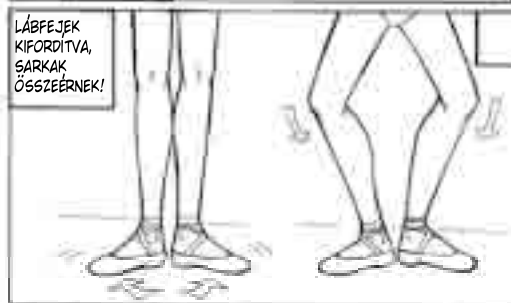
Viola gyorsan felmérte őket: öten voltak, három nő és két férfi.

BALETTISKOLA

A terem közepén állt a tánctanárnő, balett-trikóban, harangszoknyában és alacsony sarkú, puha cipőben. Minden ruhadarabja fekete volt.

Ebben a pillanatban Viola hallotta, hogy a nevén szólítják, és beállt a többiek mögé a tarka sorba, miközben szeme sarkából társai reakcióját leste.

...NÉGYSZER.

A nagy piros ajtó

Szemlátomást Rebeccának minden nagyon könnyen ment. A mellette álló Viola rácsodálkozott, milyen mélyen hátra tud hajolni. Persze észrevették, hogy bámészkodik, és rászóltak. Na, persze, ő az egyetlen vörös hajú lány, ezért mindig kiszúróják!

Ezután mindannyiuknak tátva maradt a szája. Az újabb utasítás a fiatalabbik férfitől érkezett (valódi balett-táncosnak tűnt, ráadásul még jóképű is volt!), aki felállt az asztal mellől, leült a földre, és a lehető legjobban széttárta a lábait.

Rebecca most is remekelt. A többiekkel ellentétben azonnal csinált egy oldalspárgát, igen könnyedén. Mindenki beérte volna ennyivel, de ő nem. Előrehajolt, teste szinte párhuzamos lett a padlóval, a két karját előrenyújtotta a lábán, amíg a keze el nem érte a lábfejét, majd lassan visszahúzta, és megtámasztotta az állát.

BALETTISKOLA

Ezen a ponton Viola összezárta a lábát és felállt. Felsőhajtott. Ideje megbarátkozni a gondolattal, hogy neki vigasztalásul csak egy szelet pizza jut, és esetleg a Taglioni-könyv.

Ami azonban furcsa volt: Viola, szinte az összes többi lánnyal ellentétben úgy állt fel, mint egy igazi balerina.

A tanárnője rengeteg időt szánt a köszöntésre, a leereszkedésre és a felemelkedésre. Azt mondta, nagyon fontos, hogy ezeket jól csinálja, megfelelően alátámasztott kézzel és karral, mert ezek az apró mozdulatok különböztetik meg azt, aki komolyan tanul, attól, aki csak hobbiszerűen tán-cikál.

Így aztán Viola magán érezte az összes vizsgáztató tekintetét, beleértve az igazgatónőét is. Még akkor is figyelemmel kísérték, amikor az utolsóként kért kis ugrásokat hajtotta végre, és akkor is, amikor a zene ritmusára kellett lépkedniük.

A teremben ugyanis zongora is volt. Viola a nagy izgalmak közepette csak most vette észre a zongoristát: hosszú hajú, kicsit cigányos kinézetű, szép lány volt.

A vizsga első fele véget ért. Viola teljesen leiz-zadt, akárcsak a többiek, de még sorba kellett rendeződniük, feszesre kihúzva magukat, akár a ka-tonáknak.

A nagy piros ajtó

Az igazgatónő csak ekkor állt fel, szemüvegét az orra hegyére tolta, és a lányokon egyenként végignévezve ezt mondta:

– Két óra múlva a portánál lévő hirdetőtáblán lesz kifüggesztve a lista, hogy közületek kik teljesítették sikeresen a felvételi vizsga első fordulóját, és kiknek kell délután visszajönniük az orvosi vizsgálatra. Aki azon is átmegy, azt telefonon értesítjük, és akkor holnapután reggel meg kell jelennie ebben a teremben, egy rövid táncórára. A beosztást majd tudatjuk veletek. Most visszamehettek az öltözőbe. Egymás után menjetek ki! És csendben, ha kérhetem, ne lökdösődjete! Köszönöm.

A piros ajtó mintegy varázsütésre kinyílt, és beszippantotta a lányokat, akik ezúttal tökéletes csendben, libasorban vonultak ki lassan, a vizsgáztató tekintetek kereszttüzeiben.

Majd az ajtó becsukódott mögöttük.

4. A Sárga Kávéház

A csend csak addig tartott, amíg az ajtó be nem zárult mögöttük, azután harsány kiáltások és kacagások töltötték meg a folyosót. Marilyn őrmester sem volt képes visszafogni azt az öröm-, düh- és érzelmáradatot, ami az öltöző ajtaja felé hömpölygött, és beleolvadt a másik, a fiúk öltözője felől áradó hangzavarba.

Ők korábban végeztek, és már átöltözve igyekeztek a kijárat felé.

– És most mit csináljunk? – fordult Nikyhez Alex, miközben összehúzta a cipzárt a sporttáskáján.

– Menjünk enni... olyan éhes vagyok!

– Hogy lehetsz most éhes? Két óra múlva kiderül, hogy átmentünk-e!

– És te talán étlen-szomjan akarsz várakozni? Figyelj, én már megbeszéltem az anyukámmal, hogy várjon meg a sárga napernyős kávéházban.

BALETTISKOLA

Kiülünk a napra, kajálunk, majd visszajövünk megnézni a listát. Remélem... nem parázol? – mosolygott Niky a barátjára.

– Á, dehogy... csak éppen túl nyugodt sem vagyok. Láttad azt a kettőt ott, a kis szekrény mellett, hogy mozogtak? – folytatta Alex.

– Igen, láttam. Breakdance-ben jók, meg nyilván a modern táncokban is otthon vannak, de állítsd őket a balettrúd mellé! És még ott van az orvosi vizsgálat is, ami kész mézszárlás lesz. Viszont láttad azt a fickót, akinek igazi balett-táncos alkata van? Mi is a neve?

Alex már elindult az iskola kijárata felé.

– A névsorolvasásnál hallottam, hogy Julio Moralesnek hívják. Spanyol lehet, vagy argentin, vagy kubai, nem tudom...

– Ő biztosan bejut. Ő volt a legjobb – sóhajtotta Niky.

És most az egyszer kivételesen csendben bandukoltak a sárga napernyős kávéház felé.

A másik öltözőben időközben elszállt a vizsga utáni mámor, és súlyos csend honolt. A lányok a szekrényük előtt ülve levették a cipőjüket. Ezekből a mozdulatokból világosan kiderült, kinek van kellő jártassága a táncban, és kinek nem.

Mindenki a lehető leggyorsabban ki akart jutni, mintha el akarnák felejteni a vizsgát. Mindenki, kivéve egyetlen lányt, aki nagyon nyugodtan öltözött át. Hosszú szőke haja a vállára omlott: a feltűzött kontyot már régen kifésülte. Az a gyönyörű lány volt, akit utolsónak láttak kimenni az előző csoportból.

– Láttad? – Rebecca egyszerűen nem tudta megállni, hogy ne jártassa folyton a száját. – Azt se tudja, hogyan kell összehajtani a cipőket, és hogy kell feltekerni a szalagokat! Szerintem semmit sem tud a tánchról... De láttad, milyen lába van? – tette hozzá aggodalmasan.

Rebecca máris elkezdte volna a vetélytársak rostálását és cikizését, azt találgatva, délután vajon ki reménykedhet a továbbjutásban. Viola viszont csak azért figyelt rá kíváncsian, hogy eldöntse: barátnők lesznek-e? Feltéve, ha egyáltalán felveszik a Művészképzőbe. Meglehetősen kínos volt, amikor úgy állt fel, hogy nem várta meg az erre vonatkozó utasítást, korábban meg leszúrták a fejforogtatás miatt, és azok a rátapadó vizsla tekintetek... nem sok esélye van.

Ebben a pillanatban rátört az éhség, és eszébe jutott, mit javasolt korábban a lányoknak.

– Nos, készen vagytok? Megyünk pizzázni?

BALETTISKOLA

Mintha hirtelen üde szellő fújta volna be az ablakon: a kérdés felrázta és örömtelibb gondolatok felé terelte a lányokat.

A válaszok egymást túlkiabálva, kórusban érkeztek: „Igen!”, „Hát persze!”, „Nem, én nem mehetek!” „Szólnom kell anyának”, „Az enyém biztosan nem enged el”.

Végül három lány csatlakozott Violához és Rebeccához: egy Sofia nevű, rövid hajú (a kontya csupán paróka volt, és mindenki kinevette, amikor észrevették), a kis fekete Marina, aki nagyon erőlködött, hogy megcsinálja az összes gyakorlatot (ő és a tánc nem voltak valami jó barátságban), és a barátnője, Didì, akinek egy örökkévalóságig tartott átöltöznie.

Együtt indultak kifelé.

Didire az előcsarnokban várt az édesanyja, és kicsit bosszankodott a lánya késlekedése miatt. Amúgy rokonszenves nő volt, azonnal beleegyezett a pizzázásba. Marina és Sofia mamái egy kicsit húzták ugyan az orrukat, de végül ők is csatlakoztak a társasághoz. Rebecca anyukája viszont már másutt foglalt asztalt, és sajnos semmiféle könyörgés nem hatott rá. (Viola szerint nem is Hófehérke anyja volt, hanem inkább a gonosz boszorkány.) Rebeccának szokás szerint eleredtek a

könnyei: mindenesetre Violával abban állapodtak meg, hogy két óra múlva ugyanitt találkoznak.

Nagynak és Sylviának persze se híre, se hamva nem volt a kijáratnál. Ez amúgy nem számított rendkívüli esetnek, tekintve, hogy a nagyi képtelen volt egy helyben megülni. Lehet, hogy megéhezett, vagy egyszerűen csak nem volt kedve abban a hangulattalan helyiségben várakozni. Biztosan kint van a téren, és élvezzi a szép szeptemberi napsütést.

És valóban ott találta a sárga napernyős kávéházban Sylviával, Sylvia anyukájával, meg a színes hajfonatos lánnyal együtt. A mellettük levő asztalnál Alex és Niky ült a szüleivel.

Viola gyorsan odaszaladt szívbeli barátnőjéhez.

– Sylvia, te már végeztél? Én csak most jöttem ki.

– Ülj le, hogy máris rendelhessünk, biztosan farkaséhes vagy! – mosolygott rá Francesca nagyi.

– Az a helyzet, hogy Didì, Sofia, Marina meg a szüleik is itt vannak.

– És mi is itt vagyunk! – állt fel Alex és Niky, és persze a szüleik.

Most már mindenki állt, egymás kezét szorongatták, a gyerekek hangosan ismételték egymás nevét. Egyszóval akkora vircsaftot csaptak, hogy menten odaszaladt három pincér. Kérni se kellett,

BALETTISKOLA

egy pillanat alatt megterítettek két asztalt a nagy sárga napernyő alatt: egyet a szülőknek, egyet meg a gyerekeknek.

A rendelés nem okozott gondot: mindenki Margherita pizzát és szénsavmentes ásványvizet kért. A főpincér meg is jegyezte:

– Könnyűt kell ennetek, mert most jön még az orvosi!

A gyerekeknek tátva maradt a szája: hát még ő is tud róla?

A pizza egy szempillantás alatt elfogyott a nagy fecserészés közben. Még Jenniferé is.

– *I love pizza and you?* – Mindenkit végigkérdezett.
– *Do you like pizza, Viola? Do you like pizza, Niky? And you Didì? Pizza is wonderful!*³

Végül Alex szerelte le, miután megelégette Jenniferét és az ő pizza iránti őrületét:

– *For Jennifer, pizza forever!*⁴

Niky eddig a pillanatig szemét a tányérjára szegezte, minden falatot alaposan megrágott, de ekkor felnézett, és... és Didì egyszerűen lenyűgözte. Ebéd alatt nem sok figyelmet szentelt neki. Igen, észrevette, hogy aranyos lány, de farkaséhes volt,

³ Szeretem a pizzát, és te? Te szereted a pizzát, Viola? És te Niky? Hát te, Didì? Csodás étel!

⁴ Jennifernek örökké pizza kell!

márpedig ő és a gyomra sohasem bocsátkoztak alkuba. Most először nézett a lányra, és gyönyörűnek találta...

De nyikkanni sem volt ideje, mivel Alex csak néhány pillanatra tudott gátat vetni Jennifer szóára-datának. Most az következett, hogy:

– *Do you like breakdance?*⁵ – tudakolta éppen Diditől.

– Breakdance? – Didì nem értette a kérdést.

– Azt kérdezi, hogy szereted-e a breakdance-t, vagy talán azt akarja tudni, hogy a vizsgán szerepelt-e break – tolmácsolt Alex. Mindenki ösztönösen nagyot nyelt.

Sylvia, aki ugyan nem beszélt jól angolul, de már összebarátkozott Jenniferrel, megpróbálta megmagyarázni:

– Ők klasszikustánc-vizsgát tettek, *classic dance*, olyat, amiben spicc* van és tütü*.

Niky viccelődni kezdett:

– Igen, mi is tütüben akarunk táncolni, nem igaz, Alex?

– Igen, és spicc-cipőben!

Ekkor kitört a káosz: a gyerekek nyakra-főre koc-cintgattak, és közben azt harsogták:

– Tütü!

⁵ Szereted a breakdance-t?

BALETTISKOLA

A pohárcsörgés meglepte a közeli asztaloknál ülő vendégeket, és a szülők asztalától is szemrehányászón érkezett, jöllehet, ők maguk is jót nevettek a jeleneten.

Violát leginkább az érdekelte, miből állt Sylvia és Jennifer felvételije.

– Nos, hogy ment? – kérdezte a mellette ülő barátjánője kezét szorongatva.

– Nem tudom, tényleg fogalmam sincs. Azt kérték, énekeljek egy dalt... Tudod, valami olyat kellett vinnünk, amit jól ismerünk.

– És te az *Au clair de la lune*-t⁶ vitted?

– Igen, és franciául énekeltem!

– A jó ég tudja, hányszor énekelte el veled anyukád! – Viola azonnal az ajkába harapott: Wanda asszony épp mögötte ült. Szerencsére azonban nem hallotta meg, mert éppen Niky szüleire figyelt, akik mindent tudtak arról a musicaliskoláról, amely annyira érdekelte.

– Utána kottaolvasás következett – folytatta Sylvia, s mindenki érdeklődve hallgatta, aki tudni akart valamit az énekvizsgáról –, blattolnunk kellett valamit, aztán arra voltak kíváncsiak, hogy tudom-e ütni a ritmust. Úgy érzem, minden jól ment. Azt mondták – folytatta halkán Violának –,

⁶ A holdvilágnál – francia népdal.

hogy Jennifer lenyűgözte a tanárokat azzal, hogy nagyon jól szolmizált, meg trillázott és könnyedén skálázott. Tudod, én ilyeneket sohasem csináltam.

– Nyugi, Sylvia, most biztosan felvesznek!

„És nem csak téged” – gondolta Viola, miközben barátnőjét lelkesítette.

– Szóval, Jennifer, szép hangod van – kapcsolódott be a beszélgetésbe Alex. – Mit énekelsz nekünk?

Niky az órájára nézett. Már csak fél óra van hátra az eredményhirdetésig. Kezdett erőt venni rajta a szorongás, de annyira, hogy majd kiugrott a szíve a helyéből. Persze a magafajta, aki mindig annyira arcátlanul magabiztos, nem mutathatja ki a félelmét. Pláne nem Alex előtt.

Jennifer kapva kapott Alex felhívásán, és halkán énekelni kezdett. A gyermekdalocska mindössze egystrófás volt, ám minden ismétlés egy hanggal feljebb kezdődött. Az asztaloknál ülő valamennyi vendég megfordult, és a végén tapsvihar tört ki.

– Bravó, bravó!

– Bizonyára a Művészképzőből jött.

– Hogy milyen jól tanítják őket!

Ki tudja, hányad éves...

Amikor a taps elült, Didì váratlanul felállt.

BALETTISKOLA

Erre a lányok is felpattantak, és hátizsákjukat, táskájukat maguk után ráncigálva, Niky és Alex után iramodtak, ügyet sem vetve szüleik tiltakozására.

A Sárga kávéház

A szülők besiettek a kávéházba – amely ettől kezdve mindenki számára csak „a” Sárga kávéház lett –, hogy kifizessék a számlát, aztán követték csemetéiket. Az iskolához érve látták, amint éppen kiteszik a felvettek névsorát, és a szívük még a gyerekeikénél is hevesebben kezdett verni.

Jó kis táncos csapat jött össze a nap folyamán, de sajnos nem juthat be mindenki. Hát aztán? Gyönyörű pillanatokat éltek meg együtt, és úgy is lehetnek barátok, ha nem egy iskolába járnak.

Viola mindezt akkor gondolta végig, amikor a portához ért. A táncvizsga eredményeit már kifüggesztették, a papírlapok előtt tolongó gyerek- és szülőcsereg eltakarta előle a felvettek névsorát. Mellettük toporogtak az ének és zene szakra felvételizők is.

Nem sikerült elolvasnia a listát, még a közelébe se tudott férkőzni. Sarkon is fordult – az ő neve úgysem szerepel rajta! Aztán mégis visszafordult, mert valaki azt üvöltötte: „VIOLA!”